

LBRIS

We know
books

Kelly Mustian, *The Girls in the Stilt House*

Copyright © 2021 by Kelly Mustian

All rights reserved.

No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means including information storage and retrieval systems – except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews – without permission in writing from its publisher.

© 2025 by ALICE BOOKS, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate.

Design copertă: © DUART

Ilustrație copertă: © Nmaneer/Shutterstock.com

Corectură: Casian Gămănuț

Personajele și faptele prezentate în această carte sunt fictive sau sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu persoane reale este pur întâmplătoare.

ALICE BOOKS

Valea Lupului, Iași

www.alicebooks.ro

hello@alicebooks.ro

Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUSTIAN, KELLY

Fetele din casa de pe lac / Kelly Mustian; trad. din lb. engleză de Anacaona

Mîndrilă-Sonetto. - Valea Lupului: Alice Books, 2025

ISBN 978-630-6676-34-7

I. Mîndrilă-Sonetto, Anacaona (trad.)

821.111

Kelly Mustian

Fetele din casa de pe lac

Traducere din limba engleză
de Anacaona Mîndrilă-Sonetto

ALICE
BOOKS
2025

Cuprins

<i>Prolog</i>	7
PARTEA ÎNTÂI. Ada Morgan	11
PARTEA A DOUA. Matilda Patterson.	119
PARTEA A TREIA. Ada și Matilda	255
<i>Nota autoarei</i>	391
<i>Mulțumiri</i>	393

Prolog

Cele două fete coboară din căruță, cu bufnituri ușoare, pe un covor de frunze umede. Se mișcă fără zgomot pe fundalul întinderii întunecate a pădurii din spatele lor. Deasupra se află o lună cețoasă, pe jumătate plină, și câteva stele răzlețe. Ada așteaptă în timp ce fata cealaltă îmboldește catârul și-i înfășoară hamul de piele pe o creangă. După o privire aruncată în urmă, la căruța pe care fetele au scos-o de pe un drum nepietruit, plin de buruieni, aducând-o aproape de copaci, Ada își urmează tovarășa, depinzând de pârâiturile slabe ale crenguțelor și ghindelor vechi sub bocanci până când ochii i se obișnuiesc cu întunecimea din ce în ce mai profundă a pădurii. Chiar și atunci, fața Matildei, brațele ei, picioarele goale mai jos de poalele rochiei ponosite se contopesc cu noaptea, pe când Ada se consideră la fel de palidă ca luna, bătătoare la ochi pentru oricine ar trece pe-acolo. Frământă o gaură cât degetul în buzunarul fustei. De bună seamă că oricine le-ar zări s-ar întreba ce pun la cale două fete de vârsta – Ada, șaisprezece ani, Matilda, probabil ceva mai mult – și de

soiul lor acolo, pe acea bucată izolată a Natchez Trace, aproape de miezul nopții. Își rosteste gândul într-o șoaptă răgușită.

— Nu-i nimeni care să *treacă* prin inima codrilor ăstora, așa departe de Trace, c-o fi zi sau noapte, răspunde Matilda cu o voce care răsună nestingherită în noaptea neagră.

Ada simte un fior de emoție de-a lungul cefei. Noutatea acelei senzații aproape că o copleșește. Are impresia că noaptea asta ar putea să ducă la orice. Și aproape orice ar fi mai bine decât ceea ce a fost înainte.

Mai adânc în pădure, un baldachin alcătuit din coroane de copaci bătrâni oprește chiar și lumina slabă a lunii. Matilda aprinde un mic felinar și o armată de fluturi de noapte se ridică să pună stăpânire pe flacăra. Ada urmează lumina legănată și fetele merg mai departe, în tăcere. După o vreme, Matilda spune:

— Uite-le.

Și se oprește. Ada se apropie de două morminte – cărămidă și calcar – încrustate cu licheni care se înalță din solul pădurii ceva mai sus decât genunchii lor. Îngenunchează lângă unul, își plimbă mâna pe lespeda rece de piatră și e aproape convinsă că nu visează.

— Confederați, spune Matilda.

Deși urechile Matildei încă nu s-au obișnuit cu vocea fetei celeilalte, lipsa ei de compasiune e clară.

— Cineva le-a făcut morminte frumoase, acum vreo șaiszeci de ani. A plătit ca lepezile să fie cioplite și cărate aici, unde nu le vede mai nimeni. Uite crăpătura, pe acela de colo!

Matilda așază felinarul pe celălalt mormânt și mica baltă de lumină îi permite Adei să citească frânturi dintr-o inscripție ștersă pe alocuri: *Decedat la 18 octombrie 1862, Colonel, credincios și Adormit întru Domnul.*

Rădăcinile copacilor bătrâni s-au muncit să pătrundă pe sub mormânt, făcând bordura de cărămidă să se cocoșeze, slăbind din lăcașul ei lespeda de deasupra și crăpând-o în două de-a lungul mijlocului lăsat. Ada își plimbă mâna pe șanțul frânt. E lat cât să-și poată băga în el degetul mic, ceea ce și face, iar asta-i ridică din nou părul de pe ceafă. Matilda încearcă să ridice un colț al lepezii.

— Dă-mi o mână de ajutor! icnește ea.

Ada își potrivește degetele sub piatră și cele două fete trag în tandem. Reușesc s-o facă să alunece câțiva centimetri buni.

— Așa, spune Matilda. Le-am găsit. Hai să mergem înapoi după unelte!

— Și după... După el?

— Doar dacă n-ai de gând să-l lași îngropat în fân acolo, în căruță.

Cele două fete se întorc anevoios pe unde au venit. Ada o urmează pe Matilda, muncind pe mutește la gaura din buzunar până reușește să-și strecoare prin ea toată mâna.

LBRIS

We know
books

Partea întâi

Ada Morgan

1

PRIMĂVARA ANULUI 1923

Ada simți mirosul mlaștinii înainte să ajungă la ea. Amestecul de sulf și putregai lucra mână-n mână cu amintirea ca să-i pricinuiască un nod în stomac și o arsură în fundul gâtului. Se întorcea doar cu ceea ce luase cu ea cu un an înainte, tot ce socotise că merita transportat umplând doar pe jumătate fața de pernă făcută boccea pe umăr. La cum se apleca sub greutatea ei, ai fi zis că a fost umplută cu cărămizi, dar povara care o apăsa cel mai mult era pierderea pe care o suferise. Ultimele câteva zile măturaseră din ea orice urmă de speranță și cele câteva flecuștețe adunate într-o față de pernă reprezentau tot ce-i mai rămânea ca însemn al unei perioade în care nu trăise izolată în acest mediu stătător, învăluit în nuanțe de verde. Mică fiind, crezuse că iubește aceste locuri, copacii care se ofereau ca tovarăși credincioși, florile sălbatice – confidente în care avea încredere, dar acum, străbătându-le cu

ochi care absorbiseră alte minuni și o inimă care îi dăduse voie unui străin de pe alte meleaguri să se strecoare înăuntru, știa că fusese pur și simplu resemnată cu ele. Așa cum era acum din nou.

Auzise că acei copii care-și pierd mama de timpuriu rămân copilăroși toată viața. Auzise aceste cuvinte *din greșală* în dimineața înmormântării mamei sale, rostite în șoaptă de soția predicatorului și adresate acestuia, care-i aruncase o privire plină de îndoială Adei, copilă de nouă ani, căci i se părea improbabil ca Ada să fie copilăroasă chiar și atunci. Totuși, Ada păstrase ideea, aducând-o în prim-planul minții sale deseori pe parcursul săptămânilor care au urmat, până când a devenit fără doar și poate clar că, la urma urmelor, moartea mamei ei nu va aduce după sine o epocă jucăușă.

De atunci trecuseră șapte ani și, dacă existase vreun moment copilăros în viața Adei, acela fusese cel în care se furișase afară pe o fereastră deschisă, ca să fugă cu primul băiat care se uitase la ea. Copilăros pentru că nu-l cunoștea mai deloc pe acel băiat. Pentru că, la momentul respectiv, Ada avea numai cincisprezece ani. Deși, dintre cei care o cunoșteau sau îl cunoșteau pe tatăl ei, nimeni n-ar fi încercat s-o oprească. Plutise prin anul ce a urmat într-o dulce visare, iar când se trezise și descoperise că a rămas fără nimeni și nimic, fără să se poată întoarce altundeva decât la tatăl ei, singurul lucru surprinzător pentru ea a fost că avusese totuși parte de ceva atât de minunat ca Jesse și cămăruța lor de deasupra frizeriei pentru albi de pe Harlow Street, în Baton Rouge.

Acum se afla pe ultima porțiune a unei călătorii pe care-și promisese că n-o va face niciodată. Plecase din Baton Rouge în zori, mergând mai întâi cu trenul, apoi în trăsura trasă de un singur cal a unui străin milostiv și-n cele din urmă într-o

căruță cu legume care stârnea după ea un nor de praf, ascunzând tot ce se afla în urmă. Negustorul ambulant de legume o dusesse mult dincolo de capătul traseului său obișnuit, trecând de ultimele câteva case șubrede, răzlețite la marginea orașului Bristol din Mississippi, până la o bucată sălbatică și pustie din Natchez Trace, un vechi drum al amerindienilor, croit prin păduri și acum practicabil doar în parte. O lăsase acolo unde Trace începea să se îndepărteze de un teren tot mai mlăștinos, ridicând o sprânceană înaintea să schițeze gestul de a-și scoate pălăria când Ada coborâse din căruță și murmurase un cuvânt de mulțumire. Îl privise cum întoarce cail în direcția din care veniseră și dispare în spatele unui nor proaspăt de praf.

Acum își vedea de drum mai departe, strângând bine în ambele mâini capătul răsucit al feței de pernă, fără să se gândească încotro merge sau unde a fost, ci doar la simpla înaintare. După o vreme, într-un loc în care drumul vechi se îngusta din cauza vegetației sălbatice crescute din cale-afară, ieși de pe Trace și intră pe o cărare acoperită de iarbă și mărginită într-o parte de un stufăriș des, iar în cealaltă de o pădure mixtă. Soarele, care urma să apună abia după alte câteva ore, o părăsi, rămânând dincolo de stufăriș, și-n falsul amurg Ada știa că trebuie să fie atentă pe unde calcă, cu ochii în patru după orice băț care putea fi un șarpe-cu-clopoței, după orice rădăcină care putea fi un șarpe-mocasin, pe cărarea ce dădea ocol stufului, pădurea părând că se închide în urma ei. Un mierloi își revărsă trilurile deasupra ei, recunoscându-i leneș prezența în pădurea lui, dar Ada nu se opri ca să-l privească și nici ca să-și ridice ciorapii care-i lunecaseră mai jos de călcăie și i se adunaseră sub tălpi, deși simțea usturimea unor bășici proaspăt apărute.

După o vreme, cărarea făcea o coritură strânsă. Fără veste, dar și fără s-o surprindă pe Ada, peretele de stof dispăru – și iat-o! Familiară ca propriii pantofi. Ca mâinile-i pătrătoase și hățișul lung de bucle șaten-deschis. Chiar și așa, era alarmanță.

Mlaștina. Se întindea înaintea ei de parcă ar fi ajuns la capătul absolut al unei lumi mohorâte. Învăluși într-o negură subțire, uriașii chiparoși pleșuvi se înălțau din apa încremenită ca niște fantome, cu șuvițe de mușchi spaniol atârând de ramurile noduroase, cu rădăcinile aeriene scoțându-și protuberanțele rotunjite deasupra apei, expuse hoardelor de insecte care, bâzâind și țârâind, intonau un marș funebru de după-amiază. Nu-i mai rămânea decât să urmeze marginea mlaștinii, ceea ce și făcu. Pe măsură ce se apropia de destinație, pășea tot mai încet. După o vreme, abia dacă se mai mișca. Dar, chiar și așa, sosi. Acasă.

Mică, simplă, dreptunghiulară, casa era ridicată pe o rețea de piloni din lemn de chiparos, cu fața spre mlaștină. Un an nu-i adusese mari schimbări. Exteriorul din lemn gol, bătut de intemperii, era tot cenușiu ca o ciupercă, acoperișul de tablă tot mai ruginea sub un strat străvechi de vopsea albă. Casa nu părea să se fi micșorat, cum știa Ada că se întâmplă deseori când oamenii se întorc la ea după ani întregi. Ba chiar era mai înaltă decât își amintea. Cumva mai severă. Sau poate că doar se simțea ea mai mică. Părea însă mai dărăpănată, de parcă ar fi putut să-și îndoiaie bețele picioarelor și să se năruie sub bătaia unui vânt zdravăn, dar Ada știa că asta era din cauză că Baton Rouge și chiar Harlow Street îi stăruiau luminos în amintire. Viu colorate și strălucitoare și pe atât de durabile pe cât era de îmbibată de apă mlaștina.

Rămase locului un minut sau două, respirând aerul vechi din vechea ei viață, care părea să nu-i mai umple plămâni.

Nu trecuseră nici 24 de ore de când Jesse rămăsese în urma sa. Părul ei încă păstra izul grotei cu mușchi al subsuorii lui, unde ceruse, se milogise să-și mai țină capul câteva minute în plus, înainte să părăsească amândoi micul apartament. Irosise momentele acelea plângând, dar el îi dăduse voie să stea cuibărită acolo până-n ultima secundă. Ada se îndoia că el știa câtă recunoștință îi purta pentru acel lucru și pentru toate celelalte momente petrecute împreună. Dar cu asta se isprăvise.

Nu se vedea nici urmă de căruța tatălui ei. Când dădu colțul casei și controlă șopronul care stătea într-o rână la marginea pădurii, catărul lui nu era înăuntru. Deci e plecat, își zise ea. N-avea cum să primească încuviințarea de a reintra în fosta ei viață și șovăia să dea buzna fără permisiune. O mie de voci de insecte o îmboldeau să urce treptele prispei din față, o presau să deschidă plasa contra insectelor prinsă pe tocul ei și să bată la ușă. Făcu întocmai și nu primi niciun răspuns, dar, chiar și așa, strigă înainte să împingă ușa de la intrare, iar după ce se deschise, mai strigă o dată.

Încăperea principală era tot atât de schimbată pe cât de neschimbată era mlaștina. Jumătate cameră de zi și jumătate bucătărie, era plină de vase murdare, haine jechoase, ziare, guoiaie, sticle și borcane cu filet goale. Semăna cu un loc de popas al unor bandiți hoinari. Mai multe cuțite pentru jupuit și teci din piele se odihneau de-a valma pe masa de pin prost rindeluită, unele cuțite având lama înfiptă în lemn. Aceea era masa pe care mama ei o așternea pentru cină când Ada era mică și pe care Ada o așternuse pentru tatăl ei în anii de mai târziu. Acum, un bomfaier zăcea pe plita sobei de gătit dintr-un capăt al încăperii, iar în celălalt capăt, o capcană unsuroasă cu dinți ca de fierăstrău, plină de sânge uscat

și ghemotoace de blană, ocupa fostul pat al Adei, cu o saltea subțire de paie întinsă peste somiera îngustă de sfoară. Era vădit că, nemaiaivând o prezență feminină cu care să se confrunte, tatăl ei își mutase uneltele îndeletnicirii sale din magazia de tablă în casă. De jur împrejurul încăperii, scândurile lui pentru uscat, pătate de grăsimi animale și străpunse de găuri de la cuie, se sprijineau de pereți. Un butoi din lemn, înalt până la pieptul unui om și plin cu rumeguș, stătea în dosul ușii de la intrare.

Ada cufundă o mână în butoi și cernu printre degete o moviliță de rumeguș. Tatăl ei îl folosea ca să curețe blănurile animalelor prinse, presărându-l peste ele și apoi periindu-le până-l scotea pe tot, iar blana se făcea moale și lucioasă. Își amintea cum odată, când era foarte mică, presăraseră un pumn de rumeguș în părul de lână al păpușii ei de cârpă, încântându-și peste măsură tatăl. Acesta se lăsase pe vine, ca să fie la același nivel cu ea, și se uitase la păpușă.

— Bravo, fetițo! zisese el. Acum, s-o scalpăm? Îi montăm blana pe una din scândurile mele?

Întinsese mâna, iar Ada, fără o vorbă, îi dăduse păpușa. Tatăl ei răsese cu lacrimi.

— Virgil, te rog! spusese mama ei, luând păpușa și cuibărind-o la loc în poala Adei.

Se întrebă ce se alesese de păpușa aceea, dar apoi își sili gândurile să revină la prezent. Constatase că e cel mai bine să nu le lase hoinare.

Când ocoli soba ca să intre în partea din încăpere care ținea de bucătărie, Ada își înăbuși un țipăt. Pe perete fusese prinsă în cuie pielea unui aligator, gura făpturii fiind încremenită într-un rânjet secționat în două. Dintr-o cană răsturnată pe podea se revărsaseră niște obiecte ce păreau a fi

dinții fiarei, galbeni, ascuțiți și încovoiți precum niște macete. Dându-se în spate, Ada duse mâinile la față și le simți cum tremură.

Era aproape bucuroasă că mama ei nu mai trăia ca să vadă astfel de lucruri, să fie silită să le înghită, ceea ce mama ei ar fi făcut. Măcar atât își amintea Ada despre ea. Deși nu fusese femeia care să se destăinuie cuiva, nu putuse să nu observe, chiar micuță fiind, că mama ei fusese bine școlită să înghită tot felul de lucruri. Să rabde. Și, până-n ziua în care-l întâlnește pe Jesse, Ada urmase pilda mamei.

Se duse la fereastră. Printr-o peliculă cețoasă de murdărie care umbrea camera precum un stor, mlaștina apărea ca o masă neclară de verde și cafeniu. Îi veni un gând: poate că nici măcar tatăl ei nu trăia așa. Gunoii, sticlele sparte, aerul urât mirositor – toate se potriveau cu părăsirea. Poate că se mutase, undeva mai la nord, unde vânătoarea cu capcane mergea mai bine. Era posibil. Ori se putea să fi avut un accident în timp ce-și așeza capcanele și lașurile în pădure sau întindea o funie cu cârlige la acel cot al râului Pearl unde curențul era aprig. Se mai pomeniseră astfel de lucruri. S-ar fi putut să-l împuște un vânător, luându-l drept câprior. Ultimul gând nu-i era cu totul neplăcut Adei și, cu toate că-i trezea o oarecare rușine, îi dădu voie să stăruie. În scurt timp, începu să-și imagineze cum scoate uneltele și gunoaiile din casă, șterge duhoarea subtilă a leșurilor în descompunere, cum face iar din încăpere un spațiu curat și aerisit, așa cum fusese când era mică, iar mama ei, tânără și încă relativ rezistentă. Cusu perdele imaginare pentru ferestre și împleți preșuri din cârpe pentru podele. Băgă flori de câmp uscate în sticle de lapte și-și îngădui un mic surâs.

Când străbătu coridorul întunecos ce împărțea casa în două încăperi, cu intenția de a face îmbunătățiri asemănătoare